

Arrest

nr. 117 105 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 maart 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is eerste de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B.D.], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 07.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoekster haalt aan dat zij op het moment van de aanvraag reeds ongeveer 10 jaar in België verblijft, dat al haar belangen hier gevestigd zijn en dat indien zij dient teruggestuurd te worden dit een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 8 EVRM). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. »

1.3. Op 14 maart 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {..}, ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde :

{..}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : {..} tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing. Haar kritiek is volledig gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2013.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Enig middel

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoekster de volgende middelen tot nietigverklaring op:

De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet

De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 07.04.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 07.04.2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 07.04.2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van mevrouw [B.] hetzij met haarzelf. Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekster tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 07.04.2010 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Servië; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 07.03.2013 dat verzoekster lijdt aan veralgemeende hyperlipidemie, artrose, depressie en hypertensie. Verzoekster wordt voor deze aandoeningen behandeld met Paroxetine, een anti-depressivum, Paracetamol, een pijnstiller en Bisoprolol. Deze medicamenteuze behandeling dient levenslang aangehouden te worden en gespecialiseerde opvolging is noodzakelijk.

Verzoekster heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tót verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekster geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Servië niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Servië niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekster.

Het medische systeem in Servië is zo dat verzoekster niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekster te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Servië geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan heeft.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Servië dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoekster, in geval verzoekster gedwongen zou moeten terugkeren naar Servië.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekster is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moet terug van nul beginnen in Servië.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Servië, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Servië is het onbetwistbaar dat verzoekster geen recht zal hebben op de zorgen die zij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens haar gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Servië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekster en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond voor het afleveren van een

verblijfsmachtiging waarbij gewezen wordt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2013.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...).”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 7 maart 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.04.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen :

-Verwijzend naar de medische attesten dd. 17/02/2010, 12/01/2011 en 18/01/2012 van Dr. Buytaert, huisarts te Hoboken, blijkt dat betrokkene lijdt aan hyperlipidemie, veralgemeende artrose, depressie en hypertensie. Zij neemt medicatie nl. Zolpidem, Paroxetine, Simvastatine en Lisinopril. Betrokkene zal levenslang behandeling nodig hebben. De arts attesteert dat « behandeling nodig is ter voorkoming van eventuele complicaties ». Dd. 18/01/2012 neemt betrokkene enkel nog Paroxetine, Paracetamol en Bisoprolol. Betrokkene kan reizen en kan een lange reis ondergaan. Mantelzorg is niet vereist.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan hyperlipidemie. Het medisch dossier levert geen cholesterol- noch triglyceridenwaarden aan, noch BMI van betrokkene. In het algemeen kunnen we stellen dat hyperlipidemie in eerste instantie aangepakt moet worden met hygiëne- en diëtische maatregelen.

Ik weerhoud deze hyperlipidemie niet als een aandoening zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Het gaat om een milde aandoening die op dit ogenblik niet wordt behandeld.

Betrokkene lijdt ook aan een veralgemeende artrose. Artrose maakt deel uit van een normaal verouderingsproces. Het gaat hier NIET om een abnormale vorm.

Dit is een aandoening die de levenskwaliteit van betrokkene zeker zal beïnvloeden. Er is echter geen behandeling. Bij pijn gebruikt betrokkene Paracetamol. Dit is een courant, banaal en goedkoop geneesmiddel dat zonder voorschrift overal verkregen kan worden en dat niet essentieel is in de behandeling.

Ik weerhoud de artrose niet als een aandoening zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Betrokkene lijdt aan een depressie en neemt antidepressivum Paroxetine. De afwezigheid van het antidepressivum houdt geen risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, de depressieve toestand kan hoogstens wat langer aanslepen en kent, ook zonder behandeling, zijn eigen natuurlijk verloop. De medicamenteuze behandeling van deze aandoening is louter symptomatisch en is dus niet essentieel.

Betrokkene lijdt aan hoge bloeddruk. Betrokkene neemt een bèta-blokker Bisoprolol.

Het medisch dossier laat niet toe te weten wat de BMI van betrokkene is, of ze probeert maatregelen te nemen tegen de hoge bloeddruk bv. Niet roken, zoutarm eten, bewegen, stress vermijden, gewichtscontrole enz. Zij werd niet gehospitaliseerd.

« Behandeling zou nodig zijn om eventuele complicaties te voorkomen » dixit de behandelende arts. De afwezigheid van deze bèta-blokker houdt op dit ogenblik geen risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel

Conclusie :

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Naar aanleiding van dit advies heeft de gemachtigde de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond verklaard omdat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden.

3.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de aanvraag onterecht wordt afgewezen op grond van het feit dat de behandeling van de aandoening beschikbaar is in het land van herkomst zodat niet met alle elementen werd rekening gehouden. Zij stelt dat verwerende partij de mogelijkheid had haar te

onderzoeken hetgeen een ander licht op de zaak had geworpen. Zij heeft dit ook spontaan aangeboden alsook was zij bereid verdere toelichtingen te geven. De arts-adviseur had bij de verzoekende partij of haar artsen specifieke informatie kunnen inwinnen aangaande de mogelijkheid te reizen naar Servië en het causaal verband hiertussen en haar aandoening. Verzoekende partij meent dat de medicamenteuze behandeling levenslang dient te worden aangehouden en dat gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. Haar problemen worden geringschat door de arts-adviseur. Verzoekende partij betoogt voorts dat er geen adequate behandeling voorhanden is in Servië. De verwerende partij heeft dit niet onderzocht.

3.7. De Raad dient vooreerst vast te stellen dat het betoog van de verzoekende partij waar zij meent dat de bestreden beslissing onterecht voorhoudt dat de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, volledige feitelijke grondslag mist. Immers wordt de aanvraag van de verzoekende partij niet ongegrond verklaard omdat behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, maar wel omdat de aandoeningen van verzoekende partij door de arts-adviseur niet weerhouden worden als aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die een verblijfsmachtiging wettigen. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt immers dat de aandoeningen van de verzoekende partij ofwel mild zijn en op het ogenblik niet behandeld worden ofwel aandoeningen betreffen waarvoor geen behandeling bestaat ofwel, aandoeningen betreffen die ook zonder behandeling een eigen natuurlijk verloop kennen of nog aandoeningen betreffen waarvoor de afwezigheid van behandeling actueel geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het betoog van de verzoekende partij gaat hier volledig aan voorbij en is aldus niet dienstig als kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch getuigschrift van 17 februari 2010 heeft gevoegd. Hieruit blijkt dat volgende aandoeningen werden vermeld : *“hypertensie, depressie, artrose”*. Behandeling zou noodzakelijk zijn ter voorkoming van complicaties. Verzoekster kan wel een lange reis ondergaan. In het standaard medisch getuigschrift van 12 januari 2012 wordt melding gemaakt van dezelfde aandoeningen, bestaat de behandeling uit antidepressiva en wordt als mogelijk gevolg van stopzetting van de behandeling gewezen op complicaties van hypertensie. Toezicht en medicatie zouden noodzakelijk zijn. Mantelzorg is niet vereist. Ook in het medisch attest van 18 januari 2012 worden voormelde aandoeningen weerhouden waarbij de behandeling bestaat uit paracetamol, paroxetine en bisoprolol. Als voorziene duur van de behandeling wordt *“levenslang”* genoteerd en als mogelijke complicatie wordt weerhouden: *“complicaties van hypertensie”*. Controle zou noodzakelijk zijn.

Zoals blijkt uit zijn medisch advies heeft de arts-adviseur rekening gehouden met alle door de verzoekende partij aangevoerde medische elementen zodat verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar algemeen betoog dat er bepaalde elementen zouden veronachtzaamd zijn.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekende partij voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij aan de vermelde aandoeningen lijdt, ziet de Raad niet in waarom een deskundige diende te worden geraadpleegd of correspondentie diende te worden gevoerd met de door verzoekende partij geraadpleegde arts. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdrong of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens toont verzoekende partij dit met haar bloot betoog en haar welwillende houding om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer niet aan. Zoals duidelijk blijkt uit de voorgelegde medische attesten heeft de behandelende arts van verzoekende partij genoteerd dat zij kon reizen en dat mantelzorg niet noodzakelijk was zodat de Raad niet inziet wat verzoekende partij tracht te bewerkstelligen met haar betoog dat een bijkomend onderzoek door de arts-adviseur naar de mogelijkheid tot reizen en het causaal verband met haar aandoening noodzakelijk was.

Voorts blijkt dat de arts-adviseur gemotiveerd heeft waarom een (levenslange) medicamenteuze behandeling en opvolging niet noodzakelijk zijn, met name omdat het gaat om milde aandoeningen waarvoor geen behandeling bestaat, waarvoor de behandeling louter symptomatisch is en die ook

zonder behandeling een natuurlijk verloop kennen en die ook zonder behandeling thans geen actueel gevaar inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat dit laatste betreft heeft de arts-adviseur uitdrukkelijk gesteld dat niet blijkt wat de BMI van verzoekster is en of zij zelf probeert maatregelen te nemen tegen de hoge bloeddruk. Aldus blijkt waarom deze aandoeningen door de arts-adviseur niet weerhouden worden als aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Met haar verwijzing naar de door haar voorgelegde medische attesten slaagt de verzoekende partij er niet in het oordeel van de verwerende partij als kennelijk onredelijk te weerhouden.

3.9. Verzoekende partij kan voorts niet dienstig opwerpen dat verwerende partij niet heeft onderzocht of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Nu uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de aandoeningen van de verzoekende partij niet weerhouden worden als aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij niet verwachten dat verwerende partij een onderzoek uitvoert naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift voorts na aan te tonen dat het ontbreken van een behandeling in het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De Raad wijst erop dat uit de analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is (cf. recente rechtspraak: RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Met haar summiere betoog aangaande haar medische problematiek maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat haar aandoeningen een ernstige, kritieke gezondheidstoestand uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.10. Verzoekende partij kan, gelet op wat in het advies van de arts-adviseur kan worden gelezen, niet dienstig voorhouden op haar honger te blijven zitten voor wat betreft de reden waarom de aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als aandoeningen in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER